

Révész Gáborné Kórházban (Svédország)

A képen én vagyok egy svéd doktornővel, doktor Lindiennel, éppen vizsgál. Borzasztó kedves, aranyos, gyengéd orvos volt, és nagy empátiával kezelt minket. 1945 júniusában készült a kép, itt még huszonnyolc kiló vagyok, olyan vagyok, mint egy csontváz. Mikor otthonról eljöttem, hatvan kiló voltam, és a felszabadulás után két hónappal, amikor már rendesen kaptam enni, huszonnyolc kiló. Az 1960-as években visszamentem a kórházba, hogy megmutassam doktor Lindiennel, hogy mi lett belőlem, de már nem találtam meg. Amikor felszabadultunk a táborból, elvittek minket egy közeli SS-laktanyába, ahol különböző nemzetiségek voltak. Ott összetalálkoztam egy volt tanárnőmmel, aki jugoszláv állampolgár volt, egy szabadkai lány. A jugoszláv barakkban lakott, és a felszabadulás után valamiféle lágervezetésben kapott funkciót, és rábeszélte engem, hogy menjek el Svédországba, ahol kórház van. Oda kerülök, és meg fognak gyógyítani, és onnan menjek haza, mert most annyira gyenge vagyok, hogy úgyse bírnam az utat. És így kerültem el oda június végén. Egy évig voltam ott, egy évbe telt, mire teljesen meggyógyultam. Stockholmban körülbelül három hónapig voltam egy járványkórházban. Utána elvittek egy Stockholmtól talán húsz kilométerre levő kisvárosba, Sigtunába. Ott voltam novemberig, majd 1945. november végén Ribbingelundba kerültem rövid időre, egy szanatóriumba, egy rehabilitációs intézetbe. Körülbelül egy évig tartott, mire visszahíztam az eredeti súlyomra, és egészségesnek voltam nyilvánítható. Hogy mennyire nem voltam egészséges, az később derült ki, mert amikor hazajöttem, még kétszer voltam kórházban egy évig. Először csonttébécém volt, aztán vesetébécém. Az egész életem tulajdonképpen azoknak a következményeknek a jegyében telt el, amiket a lágerben összeszedtem.